

SXEDIO.FW9

29.1.152: Ο ΚΥΠΡΙΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΟΥΛΗ ΛΟΥΚΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΙ ΕΓΚΡΙΣΗ ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑΣ ΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΟΗΕ ΓΙΑ ΣΕΒΑΣΜΟ ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Στη έκκτη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ στα τέλη του **1951** όπου Έλληνες αντιπρόσωποι ήγειραν για πρώτη φορά το Κυπριακό σε επιτροπές του ΟΗΕ παιζόταν σκληρό παιχνίδι στο παρασκήνιο.

Σ' αυτό το παρασκήνιο αναφέρθηκε ο αθηναίος δημοσιογράφος Θ.Ν. Τσαβέας σε ανταπόκριση του από το Παρίσι όπου πραγματοποιείτο η Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στην αθηναϊκή εφημερίδα "Αθηναϊκή" στις **19 Δεκεμβρίου 1951:**

" Το Κυπριακό ζήτημα ήλθεν εφέτος για πρώτη φορά στα Ηνωμένα Έθνη. Αυτό είναι αναμφισβήτητο μια μεγάλη, καταπληκτική πρόοδος που πρέπει ν' αναγνωρισθή και που ανοίγει νέους και πλατείς δρόμους για την πραγματοποίησιν των πόθων του μισού σχεδόν εκατομμυρίου των κατοίκων της Μεγαλονήσου. Είναι η πρώτη φορά που ο πόθος των Κυπρίων έπαψε να είναι απλώς ζήτημα οσονδήποτε σοβαρόν αρθρογράφων και νεανικών διαδηλώσεων και ετέθη απροκάλυπτα μπρος στην παγκόσμια συνείδηση και την υπεύθυνη πολιτική ηγεσία όλων των κρατών του κόσμου.

Η αξία της χειρονομίας δεν πρέπει και δεν είναι δυνατόν να υποτιμηθή, ως τώρα ήταν δυνατόν στη διεθνή διπλωματία να εκδηλώνη ακαδημαϊκή συμπάθεια στις ιδιωτικές συνομιλίες να εκφράζεται με τον πιο κολακευτικό τρόπο στους διαδρόμους, χωρίς ν' αναλαμβάνη καμμίαν ευθύνην, οχυρούμενη πίσω από το πραγματικό γεγονός ότι η ίδια η πιο ενδιαφερόμενη χώρα, η Ελλάδα, αποσιώπούσε το ζήτημα. Αυτήν την στιγμήν η κατάσταση άλλαξε: Το ζήτημα της Κύπρου εμνημονεύθη επίσημα από τους υπευθύνους Έλληνες αντιπροσώπους τόσο στην Ολομέλεια της γενικής Συνελεύσεως των Ηνωμεων Εθνών, όσο και στην αρμόδια Τετάρτη Επιτροπή που ασχολείται με τα ζητήματα των

αυτοκυβερνωμένων χωρών, στο εξής, όταν θα τεθή πάλι το ζήτημα, όλοι θα είναι υποχρεωμένοι να πάρουν τη θέση και να μεταφράσουν την ακαδημαϊκή τους συμπάθεια με εμπρακτική συνογορία. Το όνομα της Κύπρου υπάρχει πλέον στα πρακτικά του διεθνούς οργανισμού.

Πρέπει, όμως να τονισθή αμέσως πως ποτέ σε καμιά από τις προηγούμενες πέντε συνόδους της Γενικής Συνελεύσεως των Ηνωμένων Εθνών, το κλίμα δεν ήταν δυσμενέστερο για τη θέση και πολύ περισσότερο για τη λύση, του Κυπριακού. Αυτό δεν σημαίνει πως δεν έπρεπε να θιγή, αν οι ελληνικές αντιπροσωπείες δεν το έθεσαν στις προηγούμενες συνελεύσεις, όπου το κλίμα ήταν καταλληλότερο, δεν σημαίνει πως δεν έπρεπε να θιγή και τώρα. Είναι ίσως ιδιαίτερα προς τιμή της ελληνικής αντιπροσωπείας ότι το έθεσαν ακριβώς τη στιγμή που όλοι οι παράγοντες ήταν εναντίον της και δεν ωχυρώθηκε πίσω από την ατολμία των προκατόχων της για να το αποσιωπήσει και αυτή. Και αυτό της ανεγνωρίσθη εδώ και από τους υπευθύνους εκπροσώπους του Κυπριακού λαού.

Το δυσμενές όμως αυτό κλίμα καθώρισε τον τρόπο εμφανίσεως του ζητήματος και προδιαγράφει το άμεσο μέλλον του.

Τη στιγμή αυτή η ελληνική αντιπροσωπεία αρκέστηκε- σημειώνω πάλι για πρώτη φορά- να υπομνήση στο διεθνή οργανισμό ότι υπάρχει ένα ζήτημα Κύπρου, ότι υπάρχει ένας λαός που ζητά την πραγματοποίηση των αρχών της ελευθερίας και της αυτοδιαθέσεως, που υπήρξαν τα κίνητρα της ιδρύσεως του οργανισμού και είναι πάντα ο μόνος λόγος που δικαιολογεί την ύπαρξη του. Η υπόμνηση είναι επιτακτική προς την παγκόσμια συνείδηση και τη Μεγάλη Δύναμη που κατέχει τη Μεγαλόνησο, δεν το ενεφάνισε, όμως, με καμιά πειστική μορφή που θα μπορούσε να παράσχη εύκολα επιχειρήματα σε όσους θα ήταν πρόθυμοι να χρησιμοποιήσουν: Η Ελλάδα θέτει ζητήματα που κλονίζουν την ενότητα της δυτικής συμμαχίας, τη στιγμή που υπάρχουν ακόμη τόσες ελλείψεις που ακόμη

δεν έχουν καλυφθή η Ελλάς δημιουργεί ένα ζήτημα που αναστατώνει όλο το σχέδιο αμυντικής οργανώσεως, τη στιγμή που τοποθετούνται οι πρώτες βάσεις του και αντιμετωπίζονται πολύ σοβαρά προβλήματα: Η Ελλάς θέτει ένα ζήτημα που αποτελεί απροσδόκητη ενίσχυση των δυνάμεων που υπονομεύουν το σύστημα, στο οποίο τείνει να στηριχθή η δυτική αμυντική οργάνωση σε ένα από τα πιο νευραλγικά και πιο σημαντικά σημεία του κόσμου.

Η προβολή των επιχειρημάτων αυτών απειράπη με τον ήρεμο και όχι επιτακτικό τρόπο, με τον οποίον ετέθη το κυπριακό ζήτημα από την ελληνική αντιπροσωπεία, αλλά τα επιχειρήματα αυτά υπάρχουν πάντα και, καλλιεργούμενα από τους ενδιαφερομένους δημιουργούν το κλίμα, μέσα στο οποίο θα εξελιχθή το Κυπριακό ζήτημα στο άμεσο μέλλον.

Είναι αναμφισβήτητο ότι η πλειοψηφία των μελών του Οργανισμού διαπνέεται από έντονο αντιαποικιακό πνεύμα. Οι Ηνωμένες Πολιτείες και οι χώρες της Λατινικής Αμερικής που δεν έχουν ξεχάσει πως υπήρξαν αποικίες, είναι αδιάλλακτα εχθρικές και προς την ιδέα ακόμη του αποικισμού. Οι σκανδιναυικές, με τον ανώτερο φιλελευθερισμό τους, θεωρούν το αποικιακό κεθεστώς απόλυτα απαράδεκτο. Οι Αραβικές και οι Ασιαστικές, που διεξάγουν ένα παράλληλο αγώνα, βλέπουν με συμπάθεια τον αγώνα της Κύπρου, για να μην αναφέρουμε τον ανατολικό συνασπισμό που για λόγους θεωρητικής πεποιθήσεως όσο και λόγους πρακτικής πολιτικής θα υπεστήριζε την κυπριακήν υπόθεση, έτσι η πλειοψηφία είναι δογματικά εξησφαλισμένη.

Δεν πρέπει, όμως, να ξεχνούμε πως ζούμε σήμερα στην πραγματικότητα των συνασπισμών και πως πάνω από τις δογματικές πεποιθήσεις η πλειοψηφία του Παλαί ντε Σαγιό κινείται σήμερα από τις ανάγκες της Ατλαντικής Συμμαχίας.

Αυτό το πνεύμα αποτελεί το πραγματικό κλίμα, μέσα στο οποίο γίνονται όλες οι συζητήσεις και παίρνονται όλες οι αποφάσεις. Και το κλίμα αυτό

εμποδίζει κάθε προώθηση του Κυπριακού στο άμεσο μέλλον.

Η Μεγάλη Βρετανία αποτελεί τον δεύτερο σε σημασία παράγοντα της ατλαντικής συμμαχίας. Η Μεγάλη Βρετανία αυτήν την στιγμήν δέχεται ισχυρά και επικίνδυνα χτυπήματα στην Περσία, στο Σουέζ και σ' ολόκληρη τη Μέση Ανατολή, Κανείς, λοιπόν, από εκείνους που αποτελούν τη Δυτική πλειοψηφία δεν είναι διατεθειμένος να υποστηρίξει την αφαίρεση από το βρετανικό οπλοστάσιο μιας σημαντικής βάσεως και - ακόμη και αν η αξία της Κύπρου ως στρατιωτικής βάσεως της Δύσεως εξησφαλίζετο- να υποστηρίξει μίαν απόφαση που θ' αποτελούσε ενθάρρυνση για όλες τις φυγόκεντρες κινήσεις που εκδηλώνονται σήμερα. Όσο για τις πιθανότητες απ' ευθείας συνεννοήσεως με την Μεγάλη Βρετανία, αυτές είναι μικρότερες από κάθε άλλη φορά, κανείς δεν περιμένει από τους συντηρητικούς του Τσώρτσιλ, που κύριο μέλημα τους είναι η διατήρηση των όσων απομένουν από τα παλαιά κοσμήματα του βρετανικού στέμματος, να παταίτηθουν ακούσια από ένα τμήμα της αυτοκρατορίας.

Η στάση της Γαλλίας καθορίζεται από ανάλογες σκέψεις. Θα περίμενε κανείς πως η φιλελληνική και φιλελεύθερη παράδοση της Γαλλίας θα την έκανε φυσικά σύμμαχο του κυπριακού αγώνος. Την στιγμήν αυτήν, όμως η Γαλλία διεξάγει μια δαπανηρή αιματηρή και χωρίς τέλος μάχη στην Ινδοκίνα, ενώ διάφορες διασπαστικές κινήσεις σημειώνονται στις βορειοαφρικανικές γαλλικές κτήσεις. Και οι απειλές αυτές έχουν δημιουργήσει στη γαλλική πολιτική ένα πνεύμα τόσο συντηρητικό, όσο πουθενά αλλού. Η κατευθυντήρια γραμμή της γαλλικής πολιτικής είναι: Να μη θιγεί πουθενά το υφιστάμενο καθεστώς. Η αδιαλλαξία η οποία στο σημείο αυτό είναι τόση, ώστε να διατυπωθούν όχι μόνο συγκεκριμένα και ανεύθυνα, αλλά και απροκάλυπτα και υπεύθυνα απειλές διαλύσεως της Ατλαντικής Συμμαχίας, όταν στις Ηνωμένες Πολιτείες ακούσθηκαν μερικές

ενθαρρυντικές φωνές, υπέρ των αυτονομιστικών κινήσεων του Μαρόκου. Ο στρατηγός Γκιγιώμ, ύπατος αρμοστής της Γαλλίας στο Μαρόκο, προειδοποίησε κατηγορηματικά τους αμερικανούς: Μην ανακατεύεσθε στις υποθέσεις μας.

Η γαλλική αντίδραση ήταν τόσο έντονη, ώστε οι υπεύθυνοι γάλλοι, δεν δέχτηκαν καν συζήτηση. Όταν το ζήτημα της Κύπρου ετέθη στην Τετάρτη Επιτροπή, ο υποφαινόμενος εζήτησε τη γνώμη Γάλλων επισήμων. Η απάντηση δεν ανεφέρετο καθόλου στην Κύπρο, αλλά ήταν γενική και γι' αυτό περισσότερο κατηγορηματική: Δεν επιτρέπεται να θίγονται πολιτικά ζητήματα στις συζητήσεις της Επιτροπής αυτής.

Η γενική αυτή αντίσταση σε κάθε συζήτηση που θ' απέβλεπε στη μεταβολή του υφισταμένου καθεστώτος είναι το φόντο πάνω στο οποίο προβάλλεται το κυπριακό. Άλλες αντιπροσωπείες που είναι σχεδόν πάντοτε στο πλευρό της ελληνικής- όπως η βελγική ή η νοτιοαφρικανική- εκράτησαν εξ ίσου εχθρική στάση στο Κυπριακό.

Έχουν κι' αυτές αποικιακά συμφέροντα και δεν επιθυμούν καμιά συζήτηση.

Άλλος, όχι αμελητέος πράγμων, είναι η Τουρκία. Κανείς δεν παραδέχεται στα σοβαρά πως η Τουρκία έχει λόγο να επεμβαίνει, όταν πρόκειται για τον καθορισμό της τύχης της Κύπρου, όπου το τουρκικό στοιχείο δεν υπερβαίνει σχεδόν το ένα έκτο του πληθυσμού. Αλλά η Τουρκία επεμβαίνει και οι ατλαντικοί σύμμαχοι περισσότερο δε από όλους οι αμερικανοί, δεν έχουν καμιά διάθεση να δυσαρεστήσουν τους Τούρκους στη συνεργασία των οποίων υπολογίζουν πολύ για τη ρύθμιση των στρατηγικών ζητημάτων της Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής. Δεν πρέπει να ξεχνούμε πως τη στιγμή αυτή υπάρχουν πολλά σημεία συγκρούσεως- και η Ρώμη τα άφησε άλυτα- μεταξύ αγγλικών και αμερικανικών αντιλήψεων στη Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή. Και το λιγότερο βέβαια που επιθυμούν οι αμερικανοί αυτή τη

στιγμή είναι να δημιουργήσουν εξ αφορμής της Κύπρου ενιαίο αγγλοτουρκικό μέτωπο εναντίον τους.

Αυτό είναι το κλίμα, μέσα στο οποίο εθίγη εφέτος για πρώτη φορά το κυπριακό ζήτημα στα Ηνωμένα Έθνη. Ένα κλίμα που εξωτερικά εξεδηλούτο με μια επίμονη προσπάθεια σιωπής, να εξαφανισθή η ελληνική πρωτοβουλία όχι μόνο από τα επίσημα σχόλια, αλλά και από την ειδησεογραφία των εφημερίδων. Στα παρασκήνια, όμως ήταν αφάνταστες οι πιέσεις, οι συστάσεις, οι παρακλήσεις που εγένοντο στην ελληνική αντιπροσωπεία, στην αρχή για να αποσιωπήσει το κυριακό και κατόπιν να μειώσει τον τόνο της. Οι προσπάθειες αυτές εγένοντο λιγώτερο απ' ευθείας από τους ίδιους τους Άγγλους και περισσότερο από φιλικούς μεσολαβητές.

Και αυτό είναι το κλίμα που δεν επιτρέπει γρήγορη εξέλιξη του ζητήματος. Πρέπει να το αναγνωρίσουμε αν δεν θέλουμε να έχουμε αδικαιολόγητες και επιβλαβείς απογοητεύσεις. Η ίδια η επίσημη αντιπροσωπεία του Κυπριακού το ανεγνώρισε με ανακοινωθέν της και η δαιαπίστωση του γεγονότος αυτού είναι ο λόγος για τον οποίον ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου δεν ήλθε στο Παρίσι εφέτος.

Αυτό όμως δεν μειώνει καθόλου τη σημασία της προόδου που έγινε. Το ζήτημα ετέθη. Και από τη δεξιότητα και τη διάθεση των υπευθύνων διαχειριστών του εξαρτάται η μεταβολή του κλίματος και η εκμετάλλευσίς, κάθε κατάλληλης ευκαιρίας που θα παρουσιασθή. Και αυτή μπορεί να είναι γρήγορη στην εποχή των γοργών μεταβολών που ζούμε".

Όμως οι Κύπριοι αισθάνονταν ικανοποιημένοι για το πρώτο βήμα που έγινε για προώθηση του Κυπριακού, ιδιαίτερα οι άνθρωποι της Εθναρχίας.

Ο Σωκράτης Λοϊζίδης, επιστρέφοντας στην Αθήνα δήλωσε (2.1.1951, εφημερίδα ΕΘΝΟΣ):

" Διεπίστωσα εφέτος εις τους διεθνείς κύκλους εντονώτερον αντιαποικιακόν πνεύμα και γενικώτερα μεγαλυτέραν τάσιν εφαρμογής της αρχής της αυτοδιαθέσεως εις όσους λαούς επιθυμούν τούτο. Ειδικώς διά το Κυπριακόν εκφράζεται πανταχόθεν η

απορία πως ένα τόσο δίκαιον και ώριμον διά τη λύσιν του ζήτημα παραμένει άλυτον.

Το Κυπριακόν υιοθετήθη ήδη υπό της Ελλάδος ως επέβαλλεν η εθνική μας αξιοπρέπεια. Φυσική συνέπεια τούτου είναι η εγγραφή του κυπριακού εις την προσεχή σύνοδον, οπότε θα έχωμεν ταχείαν και άμεσον λύσιν".

Όμως υπήρξε και συνέχεια που έκαμε τους Κυπρίους να ελπίζουν ακόμα περισσότερο ότι το Κυπριακό πρόβλημα θα οδηγείτο προς τα Ηνωμένα Έθνη πιο έντονα και αποφασιστικά και μάλιστα από τους ίδιους αν η Ελλάδα αρνείτο να το πράξει.

Υστερα από μεγάλη επιμονή του κυπρίου βουλευτή Λουκή Ακρίτα η Γ. Επιτροπή του ΟΗΕ ενέκρινε μετά από τέσσερις ψηφοφορίες την τροπολογία του για το σεβασμό της αυτοδιαθέσεως των λαών και της αναθέσεως σε ειδική επιτροπή να ετοιμάσει προτάσεις για κατοχύρωση της αυτοδιαθέσεως, που θα συζητούνταν στην επομένη σύνοδο.

Ο Ακρίτας αγωνιζόταν για τέσσερις μέρες να επιτύχει την έγκριση της τροπολογίας του που θα επέτρεπε στην Κύπρο, σε περίπτωση που θα γινόταν δεκτή από την επομένη Γενική Συνέλευση, να απευθύνεται απ' ευθείας στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ και να στέλλει υπομνήματα στην Επιτροπή Ανθρωπίνων δικαιωμάτων σχετικά με τις συνθήκες που επικρατούσαν και να ζητά την αυτοδιάθεση της.

Είπε ο Λουκής Ακρίτας για την έγκριση της τροπολογίας:

"Εκατομμύρια ανθρώπων αναμένουν την εφαρμογήν του άρθρου διά την αυδιάθεσιν των. Αναμφισβητήτως αι εθνικάί πλειοψηφίαι, όπως ο ελληνικός πληθυσμός της Κύπρου πρέπει να ανακτήσουν το δικαίωμα όπως αποφασίζουν ελευθέρως περί της τύχης των. Προσωπικώς είμαι ευτυχής διότι έκαμα εις την Γ Επιτροπήν αγώνα ο οποίος εστέφη υπό επιτυχίας.

Ο Ζήνων Ρωσίδης που εξακολουθούσε ακόμα να βρίσκεται στο Παρίσι χαρακτήρισε την έγκριση της εισήγησης (29.1.152) σαν ιστορικό σταθμό στην πρόοδο

της ανθρωπότητας και σαν εισαγωγή του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης από απλή θεωρητική διακήρυξη στο στάδιο της εφαρμογής.

Πρόσθεσε αναφερόμενος ιδιαίτερα στο κυπριακό:

"Διά τον κυπριακόν λαόν, τούτο έχει μεγίστην σημασίαν καθ' όσον διανοίγεται νέος δρόμος προς αποτελεσματικήν διεκδίκησιν των Ηνωμένων Εθνών του δικαιώματος του προς αυτοδιάθεσιν και εθνικήν αποκατάστασιν. Ανεξαρτήτως της υπαρχούσης μεθόδου διά της αναγραφής του κυπριακού θέματος επί της ημερησίας διατάξεως του ΟΗΕ υπό της ελληνικής Κυβερνήσεως, υπάρχει τώρα το δικαίωμα του κυπριακού λαού όπως διεκδικήση απ' ευθείας την αυτοδιάθεσιν του".

Ο Ζήνων Ρωσσίδης επέστρεψε στην Κύπρο μέσω Αθηνών όπου είχε επαφές με το Σωκράτη Λοϊζίδη στην Αθήνα, με την ελληνική Κυβέρνηση, το Βασιλέα και μέλη της αντιπολίτευσης, όπου επανέλαβε για άλλη μια φορά την αξίωση όπως το κυπριακό εγγραφεί επίσημα πλέον στην επομένη Γενική Συνέλευση του Διεθνούς Οργανισμού.

Όπως ανέφερε σε ανακοίνωση της ιδιαίτερα μετά την ολοκλήρωση των επαφών της με τον Παπάγο, το Βενιζέλο και άλλους πολιτικούς παράγοντες των Αθηνών, η αντιπροσωπεία των κυπρίων "απεκόμισεν ενθαρρυντικές εντυπώσεις διά την προώθησιν του κυπριακού προς την λύσιν του".

Ο Ζήνων Ρωσσίδης ανέφερε και τα πιο κάτω κατά την άφιξη του στην Αθήνα που θα μπορούσαν να χαρακτηρισθούν ως έκθεση και συμπεράσματα από το πολυήμερο ταξίδι του στο Παρίσι μαζί με το Λοϊζίδη (25.2.1952):

"Νομίζω ότι δύναται ασφαλώς να λεχθή ότι κατά την τελευταίαν Γενικήν Συνέλευσιν των Η.Ε. εις το Παρίσι το Κυπριακόν ζήτημα εσημείωσε σταθεράν πρόοδον. Αφ' ενός προεβλήθη αρκετά εντόνως υπό της ελληνικής αντιπροσωπείας εις επιτροπάς της Γενικής Συνελεύσεως, αφ' ετέρου εγένετο συστηματική διαφώτισις εις τους διεθνείς κύκλους των Η.Ε. και

εις την γαλλικήν δημοσίαν γνώμην και γενικώς διά του γαλλικού τύπου. Βεβαίως το επίσημον και αποτελεσματικόν διάβημα το οποίον θα ήτο η αναγραφή εις την Ημερησίαν διάταξιν της Γενικής Συνελεύσεως δεν έγινε κατά την λήξασαν Σύνοδον. Αλλ' η γενομένη υπό της Ελληνικής αντιπροσωπείας κατηγορηματική μνεία του Κυπριακού δέον να θεωρηθή ως αναγκαία προεισαγωγή και προειδοποίησις της ασφαλούς αναγραφής αυτού ως θέματος κατά την προσεχή σύνοδον της Γενικής Συνελεύσεως. Αυτήν μόνον την σημασίαν δύναται να ενέχη η κατά την τελευταίαν σύνοδον προβολήν του. Διότι θα ήτο βέβαια αδιανόητον ότι η προβολή αυτή θα έμενεν άνευ συνεχείας, άνευ δηλαδή της σταθεράς προωθήσεως προς τον αντικειμενικόν σκοπόν, διά του ενδεικνυομένου αποτελεσματικού διαβήματος εις τον ΟΗΕ.

Είναι αναμφισβήτητον ότι η πλέον επιθυμητή λύσις του Κυπριακού ζητήματος είναι η δι' απ' ευθείας διμερών διαπραγματεύσεων μεταξύ των δύο αμέσως ενδιαφερομένων και συμμάχων χωρών της Ελλάδας και της Μ. Βρετανίας. Αναγκαία προϋπόθεσις όμως τούτου είναι να υπάρξη εκατέρωθεν η διάθεσις διά τοιαύτην λύσιν. Διά μίαν χειραψίαν απαιτείται η έκτασις δύο χειρών και όχι μιάς μόνον. Εξ όσων δε είμεθα εις θέσιν να κρίνωμεν η ετέρα χειρ ουδεμίαν διάθεσιν προς τοιαύτην χειραψίαν επέδειξε μέχρι σήμερον. Η Μεγάλη Βρετανία δεν θεωρεί ότι υπάρχει οιαδήποτε εκ των πραγμάτων ανάγκη τοιούτων διαπραγματεύσεων. Καθίσταται ως εκ τούτου αναποτρέπτως αναγκαία η συγκεκριμένη και επίσημος προσφυγή της Ελλάδος εις τον ΟΗΕ προς επίλυσιν του κυπριακού ζητήματος.

Η Ελληνική Κυβέρνησις έχει καθήκον να προβή εις τα ενδεδειγμένα προς τούτο διαβήματα ανταποκρινομένη προς την θέλησιν ολοκλήρου του Ελληνικού Έθνους ζητούντος την από πολλού καθυστερημένην εθνικήν του ολοκλήρωσιν.

Είμαι βέβαιος ότι ο ελληνικός λαός, οδηγούμενος από αισθήματα εθνικού αυτοσεβασμού-προγονικής αρετής την οποίαν απέδειξεν ότι έχει- θα αξιώση εντόνως παρά της Κυβερνήσεως η οποία τον

αντιπροσωπεύει όπως διεκδικήση σταθερώς τα αναμφισβήτητα εν προκειμένω εθνικά δίκαια του διά της επισήμου αναγραφής του Κυπριακού ως θέματος κατά την προσεχή Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ.

Παραλληλως ο Κυπριακός Ελληνικός λαός θα συνεχίση με σταθερότητα και εμμονή τον δίκαιον και ειρηνικόν αγώνα του διά την απόκτησιν της Εθνικής του ελευθερίας".